

Hendrix Lake 1969

Viktor Kolář

7. 9. 1941 narozen v Ostravě
1960–1964 pedagogický institut v Ostravě
od roku 1960 fotograf Ostravy
1964 první samostatná výstava
1968–1973 emigroval do Kanady,
po návratu pracoval v hutích a jako kulisák
v Divadle Petra Bezruče v Ostravě;
od roku 1984 svobodné povolání fotografa
1991 cena nadace Mother Jones v San Francisku
od roku 1994 pedagog na FAMU v Praze
je zastoupen ve sbírkách galerií doma i ve světě
a řadou knižních publikací

adresa: Husovo nám.3, 70200 Ostrava 1
telefon: 596 126 536
mobil: 732 654 511
e-mail: viktor@viktorkolar.com

<http://viktorkolar.com> / www.galerie-sumperk.cz

Montreal 1973

V I K T O R K O L Á Ř

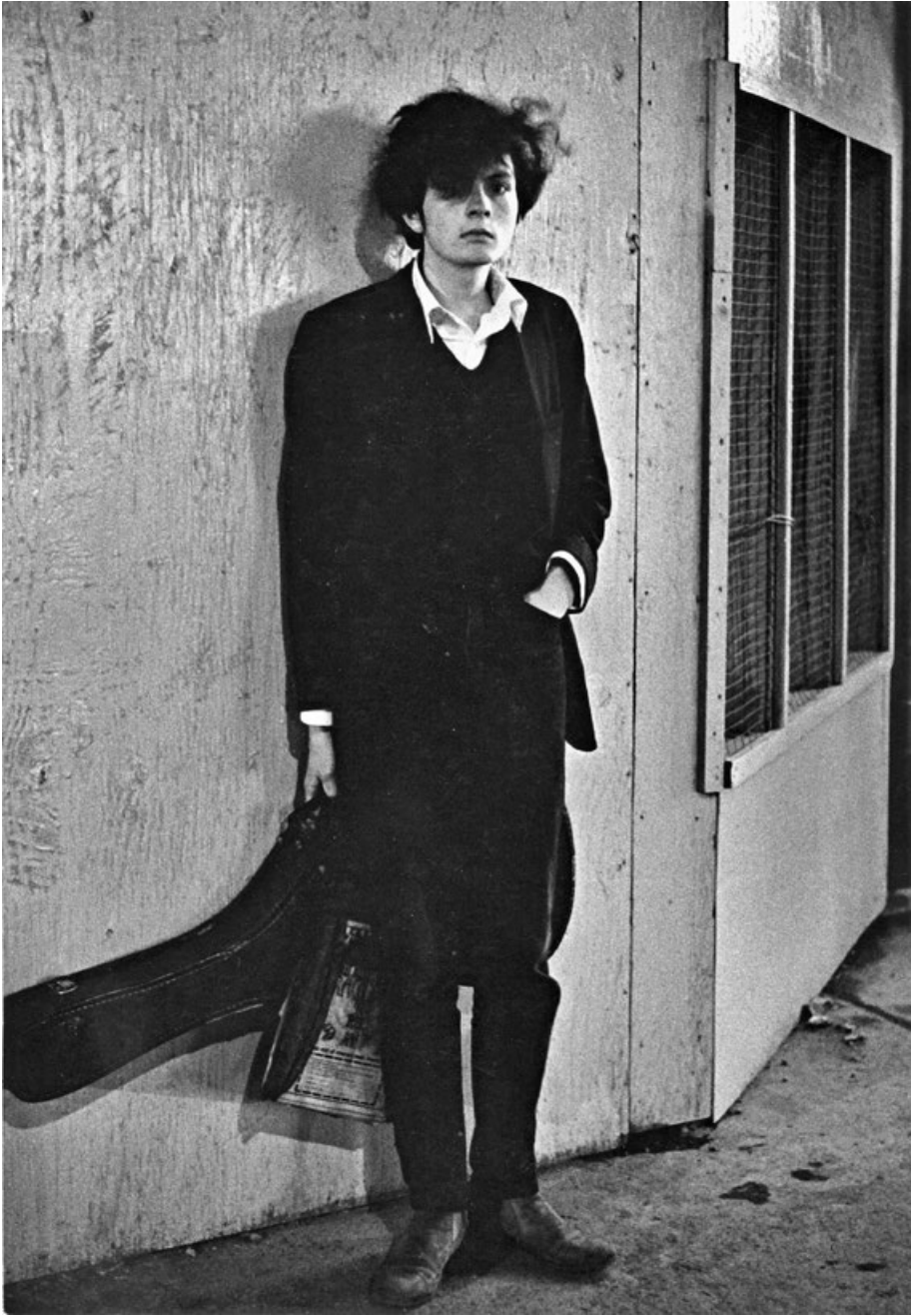
C A N A D A 1 9 6 8 – 7 3

ČERNOBÍLÁ FOTOGRAFIE

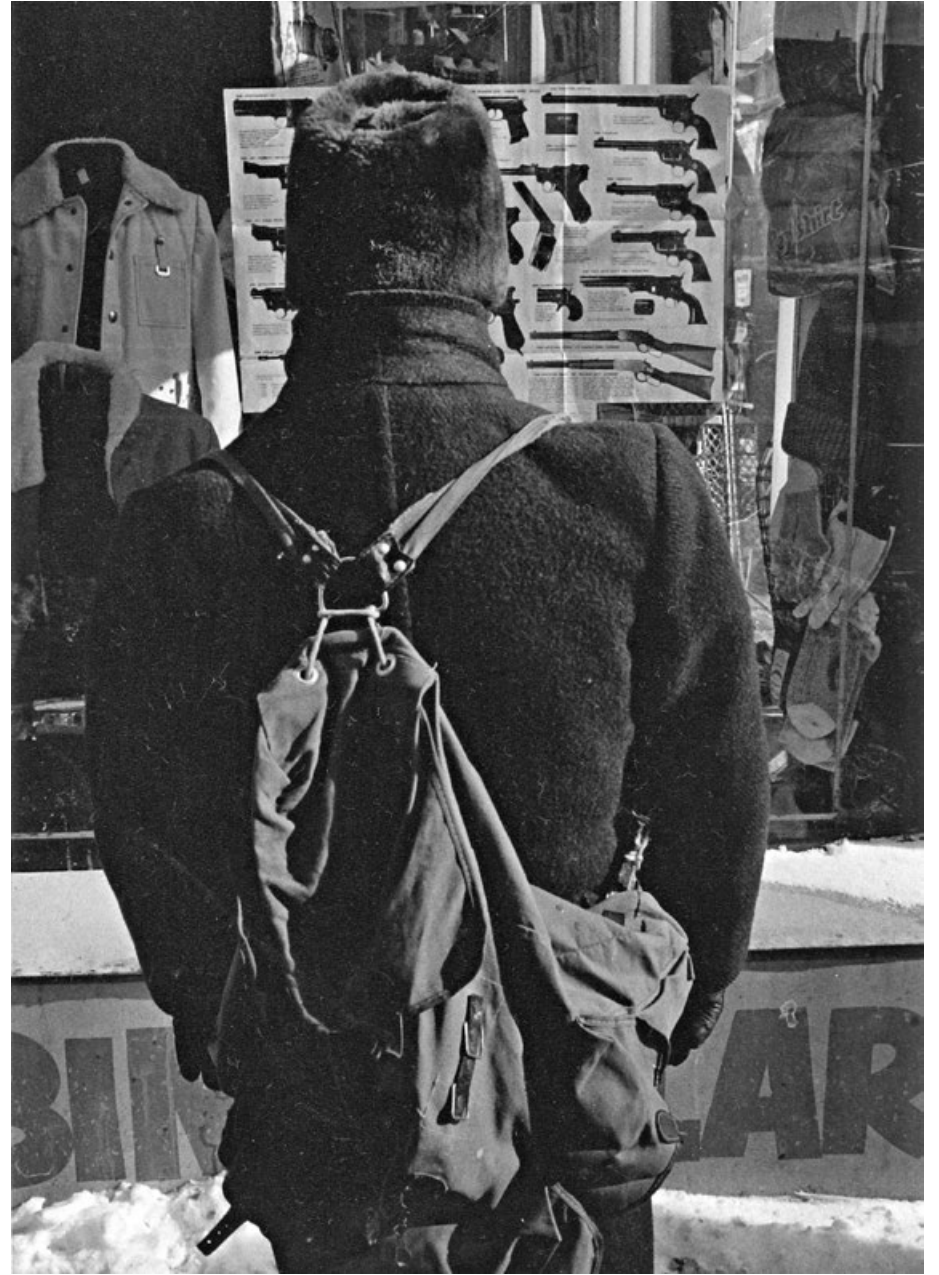
6. 5. – 31. 5. 2015

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 6. KVĚTNA V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN NA
ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G

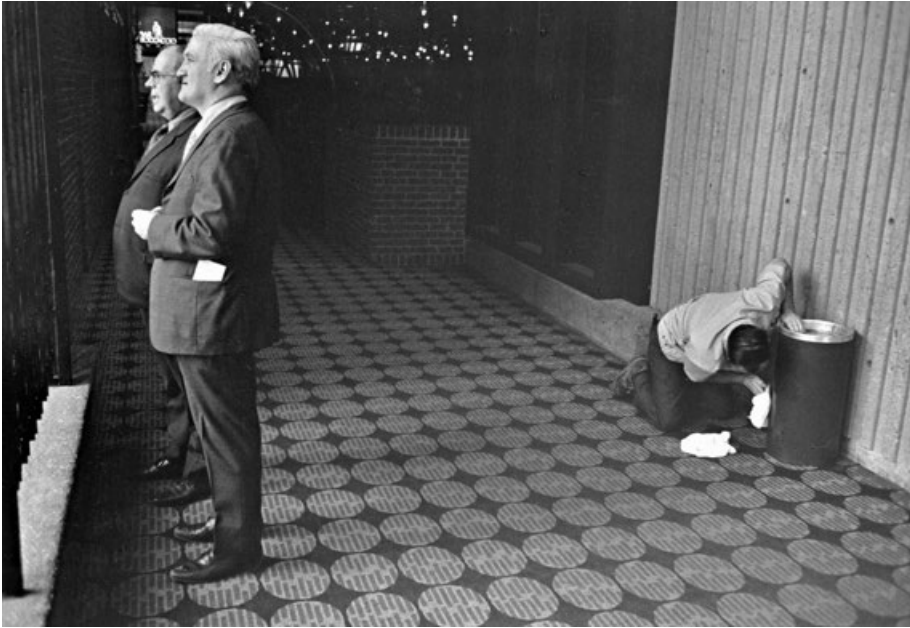
S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY A OLOMOUCKÉHO KRAJE

Toronto 1970

Toronto 1971

Montreal 1972

Vancouver 1969

“/.../ Po celých pět let kanadského exilu mne provázela moje kamera, se kterou jsem se snažil zachytit vše, co jsem denně prožíval. Byl to setrvalý boj se strachem, únavou - věrnými „spojenci“ v životě emigranta.

Zachytit „nový svět“ bez autocenzury, to bylo mé jediné zadání /.../. Měl jsem u sebe starou Leicu /.../. A mám ji dodnes, protože tahle Leica představuje nejen památku na otce, ale i kus mého života. To vlastně už není pro mě fotoaparát, ale starý kamarád“.

Viktor Kolář (z rozhovoru s Karlem Hvižd'alou, podzim 2011)

Už trochu pozornějšímu pohledu neunikne, že fotograf Viktor Kolář je hlubinným ponorem mnohem blíže postupům Josefa Sudka, než zběžné pouliční reportáži. Míří střídou sevřeností snímku k nadčasovému jádru svého obrazu a jen zdánlivě je dokumentaristou náhodně zahlédnuté události. V záblesku její nevratné chvíle nalézá jeho niterné vazby a v proměnách místa vzájemné vztahy a situace lidí a věcí v něm zrcadlených. Jeho záznamy vypovídají o přítomnosti i nepřítomných, těch, co tu byli, co v nich zanechali stopu a znovu se vrací. Jsou pevným propojením místa a děje, v úplné souhře jedinečného okamžiku s každým zlomkem obrazové plochy i s prostorem v jeho celku. Především dobře zná a vstřebává v nich syrovou duši Ostravy v její až živelné nespoutanosti.

Vystavuje tu ale úzký okruh sedmnácti snímků z rozsáhlejšího souboru z doby pětiletého exilu, kam koncem osmašedesátého roku odešel s kamarádem Milanem Sklenářem. Ten se později usadil v Gallupu v Novém Mexiku. On sám se ale domů vrátil, i s vědomím toho, jaké potíže ho tady čekají. V nebezpečných životních podmínkách a těžkou fyzickou prací v odlehlé pustině molybdenového dolu v severní Kanadě se proti nim obrnil a daleko za mořem dohledal toho, čím je dnes jeho fotografie nezaměnitelná. Dozrál k ní a prosadil by se jistě i tam, ale rozhodl se pro návrat. Našel sílu a pročistil svou vlastní řeč, přímou a svobodnou i ve zdejších, nepříznivých podmínkách.

Volbou kanadského cyklu pro šumperskou výstavu obrací se ke kořenům své dosavadní cesty, k jejím prapočátkům. Vystavený soubor je tak klíčem k celé rozsáhlé, a přece uměřené výpovědi dominantního fotografa Ostravy. K fotografiím publikovaným v řadě knih a zastoupeným v galeriích Evropy i Ameriky a je tak dobrou volbou. I ve skromném počtu snímků je příležitostí k hlubšímu seznámení s ní, a na vernisáži výstavy osobně i s jejich autorem.

Miroslav Koval

Montreal 1972